

MARIÁNSTVÍ XII. DÍL - Plk. Balejka - britský královský pilot - Několikrát pod ochranou Panny Marie Svatohostýnské

Karel Funk

Z knihy plukovníka v. v. Josefa Balejky, "Zasloužilého letce ČSFR", vyberme několik případů záchrany jeho života láskou k Panně Marii. Kniha je psána s upřímností a prostotou, kterou bychom od vojáka sotva čekali. Když v září 1939 pomáhali naši letci Polsku proti nacistům, zajal tam J. Balejka německého zvěda. Poté, co ho přivedl do nejbližší vesnice, však Němec označil za špióna jeho a vytratil se. Vesničané mu nasadili smyčku kolem krku, druhý konec byl přehozen přes větev stromu a zbývaly poslední vteřiny jeho života. Dostal však nápad poprosit o kněze, aby se mohl vyzpovídat. Věděl, že zbožní Poláci prosbu neodmítnou a spoléhal i na inteligenci kněze, který snad rozpozná, že je Čech, nikoliv Němec, když už tomu vesničané nevěří. I kněz však jen vyčítal, že se stal vyzvědačem a slouží zlu. Když se vše zdálo ztracené, vzpomněl si J. Balejka na medailonek s Pannou Marií svatohostýnskou, který stále nosil pro ochranu. Upozornil na ni proto kněze. Ten mu uvolnil oprátku, rozeplnul košili a přečetl český nápis: "Panno Marie, oroduj za nás." Nastal obrat. Byl ihned rozvázán, začali ho líbat a omlouvali se převelice.

Další příběhy ocitujme přímo z knihy Josefa Balejky Pod ochranou Panny Marie svatohostýnské: "V rámci bojové činnosti 303. perutě jsem pronásledoval německá letadla nad Anglií a létal ostřelovat letiště ve Francii a Belgii... Při jednom z těchto letů visel můj život na vlásku. Bylo to v květnu 1941, když naše perut' v ranních hodinách letěla nízkým letem k ostřelování letiště u Lille... Po útoku měla perut' nabrat rychle výšku do 7000 metrů, přeletět protiletectkou obranu a setkat se s 302. perutí, která nás měla doprovázet domů - já jsem však uviděl v dálce osamělé letadlo a pustil jsem se za ním, avšak nemohl jsem je dohonit, byl to Fockervulf 190, proto jsem začal stoupat, ale už bylo pozdě, nikde jsem svou perut' neviděl. Pojal mě strach, jelikož Němci vždy hledali ojedinelého letce jako snadnou kořist. Vtom jsem spatřil asi devět letadel nad kanálem a zamířil k nim. Avšak nebyla to naše letadla, ale M 109 F, která měla okrouhlá křídla jako Spitfire. Jediná záchrana byla uniknout maximální strmou pikou.

Hodil jsem letadlo do střemhlavého letu, dal jsem plný plyn a letadlo nabíralo tak veliké rychlosti, že se začalo třást. Jak se ozvala velká rána, bylo to znamení hledět vybrat letadlo z piky, avšak kormidla byla zablokována. Vší silou jsem chtěl výškovou páku přitáhnout k sobě, avšak vše bylo marné. Cítil jsem pot na zádech, silný tlak krve v tepnách a začal jsem krváčet z nosu a uší, věděl jsem, že je to konec mého života. Poslední, co si pamatuji bylo, že jsem vytáhl ze záhradky medailonek s Pannou Marií Svatohostýnskou, políbil a řekl: Prosím tě, pomoz mi!

Když jsem se znovu probral, nevěděl jsem, co je se mnou, jestli žiji nebo už po smrti jsem v nebi, teprve když jsem se štípl do ruky a rozeznal kanál La Manche pod sebou, věřil jsem, že žiji a letadlo je v polovičním loopingu. Hlavou mi

proletěla myšlenka, kdo vybral letadlo z loopingu, když já jsem výškové kormidlo nedržel v ruce, pouze medailonek a dodnes si to nedovedu vysvětlit... Vybral jsem letadlo do normální polohy a zamířil k Anglii...

Když jsem veliteli hlásil průběh letu, přiběhl vrchní mechanik, který mého nadřízeného žádal, aby se šel hned podívat, v jakém stavu je stíhačka, kterou jsem se vrátil. Křídla Spitfiru byla zcela pokroucená, plech zvlněný a nýty jako by byly usekány... Letečtí mechanici ani lékaři, kteří mě později vyšetřovali v centrální vojenské nemocnici v Londýně, nemohli pochopit, jak jsem mohl tak velký tlak, který zdeformoval celé kvalitně zkonstruované letadlo, přežít. Všichni tito odborníci řekli, že se muselo jednat o zázrak, jiné vysvětlení že nemají."

Série případů mariánské pomoci, která začala záchranou Balejkova života již v jeho dětství, tím však ještě nekončí. Jako pilot Královské letecké armády se vrátil do vlasti i se svou anglickou ženou Irene. Krátce po válce se však rozhodli odcestovat zpět do Anglie, protože vytušili, že se zde schyluje ke komunistickému teroru. Měla odjet vlakem, který odvážel zpět do Spojeného království anglické manželky československých důstojníků. Místo toho byla však převezena s tyfem do nemocnice. Po šesti týdnech si manžela zavolal primář Dienstbier (otec pozdějšího disidenta a politika), aby jej připravil, že brzy asi dojde k nejhorsímu. Ihned telegrafoval mamince na Moravu o lahvičku hostýnské vody. Ta druhý den přišla. Namazal manželce obličej, svlažil opuchlé rty a pár lžic jí vpravil do úst s vírou v pomoc.

Druhý den našel manželčin pokoj prázdný. Nabízelo se jen jediné - nejhorsí vysvětlení. Slzy mu vhrkly do očí, vběhl do sesterny a křičel, že musí ještě manželku vidět. Vysvětlení však bylo prosté: v noci se ženě ulevilo, došlo k zásadnímu obratu, teplota klesla a nyní je na rentgenu. Ani tam nic záporného nezjistili a Irena dostala po návratu na pokoj notný hlad. V dalších dnech se začala opět zajímat o své okolí a vesele rozprávět s návštěvami. Primář Dienstbier si nedovedl obrat vysvětlit jinak než zázrakem svatohostýnské vody a lahvičku s jejím zbytkem si od pana Balejky vyžádal.

Po několika týdnech se rozhodli navštívit Hostýnek a poděkovat. Aby se zesláblá žena příliš nenamáhala, vzal jí do vlaku polštářek a při přestupování ji přenášel. Po příjezdu do Bystřice pod Hostýnem sháněl na zbývajících šest kilometrů nějaký povoz či taxi, ale marně. Nezbývalo, než se smutně vrátit domů. Žena zatím jen tiše a zamyšleně seděla a upírala zraky na zřetelné obrysy svatyně. Najednou se jí nad kopulí zjevila zlatavá duha a ona věděla, že nahoru vyjde. "Jožine, uřízni mi hůl", řekla pouze. Ten myslel, že špatně rozuměl, ale byl opět ujištěn, že půjdou pěšky. Tam, kam i zdraví pěšky často obtížně dorazí. Vyzazili, z druhé strany ji podpíral sám, ale čekal, že se stejně brzy vrátí. Nevrátili. Často odpočívali, přes velké kameny a spadlé kmeny ji přenášel, ve svahu tlačil zezadu. Irene však únavu necítila, ani když dorazili až k Vodní kapli. Podle jejího pozdějšího vyprávění necítila ani vyčnívající kameny a kořeny pod nohama. Připadalo jí, jakoby se vznášela těsně nad zemí. Po napití a omytí se vydali ke kostelu, kde poklekli před obrazem Madony a dlouho děkovali.

Čekaly je však ještě horší svízele cesty dolů. Jen nezdolná víra statečné Ireny hnala vpřed i jejího zdravého a trénovaného muže. Doma přátelé odmítli věrnému manželovi věřit, že Irena šla celou cestu pěšky. Přesvědčila je až její výpověď, kterou tlumočil městský soudce. Do dvou týdnů po této návštěvě Hostýnku se zdravotní stav manželky tak zlepšil, že již chodila sama bez obtíží. Dva roky pak manželé žili v Blackpoolu v Anglii, potom získal letec Balejka místo dopravního pilota v Britské Guayaně. Irena nebyla od roku 1946 již nikdy vážně nemocná.

Nechme si však tento příběh lásky a věrnosti víry přiblížit znovu, tentokrát rovnou paní Irenou: "Jmenuji se Irena Balejková. Narodila jsem se v Anglii v Blackpoolu. V roce 1940 jsem se setkala se seržantem, pilotem z Československa, který sloužil v Královské letecké armádě, jeho jméno je Josef Alois Balejka... Při našich rozhovorech mě nejvíce zaujalo jeho povídání o víře, kterou měl ve svatou Marii Hostýnskou. Svatý Hostýn je kopec v srdci Evropy. Tato hora byla požehnána mnohými zázraky Panny Marie. Slíbil mi, že jestli přežije válku, pojedeme na Hostýn spolu, abychom vzdali díky Panně Marii...

Josef mne vzal domů ke své mamince, která bydlela ve městě Valašské Klobouky. Jeho matka, nevlastní otec a ostatní občané města a příbuzní mě velmi srdečně přivítali... Připomněla jsem Josefovi, že jsme dosud nenavštívili Hostýn, avšak ženy důstojníků měly již vyřízeny jízdenky zpět do Anglie a musely jsme čekat na datum odjezdu. Já jsem však onemocněla. Bylo zjištěno, že mám tyfus. Můj žaludek odmítal veškeré tekutiny, kromě trochy čaje bez cukru. O tomto čaji jsem žila sedm týdnů. Hodně jsem zhubla, byla jsem úplně bezvládná, bylo pro mne velice těžké udržet pouhou tužku, byla jsem kost a kůže, úplně bezmocná. Nebyly žádné léky, neboť Němci zničili všechno.

Byl to zázrak, že jsem pokaždé, když jsem otevřela oči, uviděla svého nejdražšího Josefa, který seděl na židli u mých nohou. Jeho láska ke mně a víra v Boha mi pomáhaly po tyto dlouhé dny a noci. Primář řekl Josefovi, že nemám mnoho života před sebou. Josef se ho zeptal, zda mi může přinést svatou vodu ze svatého Hostýna. Když byl malý, byl velmi těžce nemocný na záškrť a jeho maminka mu dala tuto vodu, když už žádný lék nezabíral...

Josef mi omyl můj od horečky horký obličej a položil obklady na mé oči. Zůstal se mnou do té doby, než jsem usnula. On byl ke mně tak něžný, laskavý, držel mě za ruku, mluvil měkce a poskytoval mi útěchu. Příští den, když přišel do mého pokoje, byl úplně zdrcený, když našel prázdnou postel... Když mne lékař uviděl, nemohl věřit, že mám zcela normální teplotu a usmíval se, když jsem požádala o list hlávkového salátu ...

Pak jsem se vrátila k Josefově matce. Řekla jsem Josefovi, že je už načase, aby splnil svůj slib. Jeli jsme vlakem do Bystřice pod Hostýnem. Tato cesta mne vyčerpala a Josef mě musel z vlaku vynést. Posadil mě na dřevěné sedadlo a snažil se sehnat nějaký povoz... Řekla jsem Josefovi, že s jeho pomocí a holí dojdou. Šli jsem pomalu krok za krokem, až jsme přišli k vodě, která vytékala ze skály, kde Panna Maria udělala otisk své nohy ve skále... Vykoupal mi nohy a když jsem si odpočinula, šli jsme do kostela a modlili se společně, samozřejmě každý ve svých myšlenkách. Před sebou jsem měla ještě úkol sejít dolů. Bylo

načase, abychom šli. Josef ještě mluvil s knězem o mé nemoci. Dobrý muž jen stěží věřil, že jsem vyšla nahoru a bál se, jak se dostanu dolů. Rozhlížela jsem se kolem dokola, krajina byla nádherná a já jsem se cítila velice šťastná. Náhle jsem ve vánku cítila závan moře. Kouzelnou vůni moře jsem znala po celý svůj život. Obrátila jsem se ke knězi a Josefovi, řekla jsem jim, že jsem ucítila vůni moře a že chci odjet domů. Kněz mi řekl, že je to absolutně nemožné, abych cítila vůni moře, jsme od něho příliš daleko. Tvrdila jsem, že jsem vůni moře opravdu cítila a že hodlám jet domů. Byla jsem připravena sejít dolů s kopce, protože jsem měla v sobě vnitřní sílu ještě daleko větší než při chůzi nahoru. Věděla jsem, že to zvládnou.

Když jsme byli ve vlaku, podívala jsem se naposled na kostel, který je na kopci. Cítila jsem hluboké uspokojení, věděla jsem, že je to velký den také pro Josefa, tento den uskutečnil jen z velké lásky a oddanosti ke mně... Za dva týdny jsem již byla ve vlaku... Láska a víra mi pomohly, že jsem se dostala bezpečně domů. Můj milovaný manžel přijel zpět do Anglie za několik měsíců. Ve městě, kde jsme se setkali, jsme začali nový život."